

— Ἀκόμη δὲν συνεφιλιώθητε ;... αὐτὸ μ' ἐκπλήττει πολὺ.

Ἄλλ' ὁ Ρουμεστὰν ὑπέλαβε :

— Δὲν τὴν γνωρίζεις, φίλε μου... Εἶνε γυνὴ ἀδιάλλακτος... ὁμοία καθ' ὅλα μὲ τὸν πατέρα της... γυνὴ τοῦ Βορρά... Δὲν ὁμοιάζει μὲ ἡμᾶς, τῶν ὁποίων ἡ σφοδρότερα ὀργὴ ἐξαφανίζεται εἰς χειρονομίας, εἰς ἀπειλάς, καὶ εἶτα οὐδὲν πλέον... Ἐκείνοι ὁμως διατηροῦσι τὴν ὀργὴν των... Εἶναι φοβερόν.

Παρέλειψε ὁμως νὰ προσθέσῃ, ὅτι ἀπαξ ἤδη τὸν εἶχε συγχωρήσει. Εἶτα δέ, ὅπως ἀποφύγῃ τὰς λυπηρὰς ταῦτας ἀναμνήσεις, εἶπε :

« Ἐνδύσου... θὰ δειπνήσωμεν μαζῆ. »

Μετὰ τὸ δεῖπνον, ὅπερ προσέφερον αὐτῷ ὁ Ρουμεστὰν ἐν τινι τῶν μεγαλειτέρων ἐστιατορίων, ἐγερθεὶς ὁ Νουμάς εἶπε :

— Πηγαίνωμεν... Θέλω νὰ διέλθω κάτ' ἄνωθεν τοῦ παραθύρου της, ὅπως πρὸ δώδεκα ἐτῶν. Ἰδοὺ ποῦ κατήντησε ὁ ἀναμορφωτὴς τοῦ Πανεπιστημίου...

Ἰπὸ τὰς ὑψηλὰς ἀψίδας τῆς Βασιλικῆς πλατείας οἱ δύο φίλοι ἐπὶ μακρὸν περιεπάτου, ἀναζητοῦντες ἐν τῷ λευκῷ ἐκ τῆς χιόνης συμπλέγματι τῶν στεγῶν, τῶν καπνιδόγων, τῶν ἐξωστῶν, τὰ ὑψηλὰ τῆς οἰκίας Λέ Κεσονὰ παράθυρα.

— Νὰ σκέπτομαι, ὅτι εἶνε ἐκεῖ, ἔλεγεν ἀναστενάζων ὁ Ρουμεστὰν, τὸσον πλησίον καὶ νὰ μὴ δύναμαι νὰ τὴν ἰδῶ. »

Ὁ Βομπάρ ἔτρεμεν ἐκ τοῦ ψύχους, καὶ οὐδόλως ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν τοιαύτην αἰσθηματικὴν ἐκδρομὴν ὅπως τὴν διακόψῃ λοιπὸν μετεχειρίσθη στρατήγημα, καὶ γνωρίζων ὅτι ὁ Ρουμεστὰν ἦν δειλὸς καὶ φιλοζωὸς εἰς ἄκρον, εἶπε :

— Θὰ ἀρπάξετε κανένα κατάρρου δυνατὸν, Νουμά.

Ὁ Μεσημβρινὸς ἐφοβήθη πραγματικῶς καὶ ἐπιβάντες ἀμάξης ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν των.

Εὐρίσκατο ἐκεῖνη ἐκεῖ, ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὅπου κατὰ πρῶτον τὴν εἶχεν ἰδεῖ καὶ ἐν ἡ ὅλα τὰ ἐπιπλα ἔμενον τὰ αὐτὰ, ἐν τῇ αὐτῇ ἀκόμη θέσει. Καθημένη εἰς τινα γωνίαν ἡ Ροζαλία ἀνεγίνωσκε προσφιλῆς τι βιβλίον, ὅπερ κατὰ τὴν νεότητά της συχνὰ ἀνεγίνωσκε. Ἀνεπαρίστα ἐν τῷ νῷ της ἑαυτὴν, πρὸ δώδεκα ἐτῶν, ὅτε ὁ Νουμάς τὴν ἠγάπα ἔμμανῶς καὶ ἐκεῖνη, εἰκοσαέτις μόλις, ἐκαραδόκει ἀπὸ τοῦ παραθύρου τὴν ἔλευσιν τοῦ ἀνυπομόνω.

— « Λοιπὸν, τέκνον μου τί ἀπεφασίσας ; τῆ λέγει ὁ πατὴρ της, στὰς πρὸ αὐτῆς.

Ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε ἀμετάτρεπτος, πατέρα μου.

Ἐκῆθιςε πλησίον της, ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ τῆ εἶπε :

« Εἶδον τὸν σύζυγόν σου... Παραδέχεται τὰ πάντα... θὰ ζήσης μαζῆ μου ἐδῶ, ἐνόσω ἡ μήτηρ σου καὶ ἡ ἀδελφὴ σου θ' ἀπουσιάζωσι καὶ ἔπειτα ἀκόμη, ἐὰν ἐπι-

μένης... Ἀλλὰ σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, τὸ διαζύγιον εἶνε ἀδύνατον. »

Ἡ Ροζαλία ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν :

« Δὲν γνωρίζετε αὐτόν, πάτερ μου... Θὰ μεταχειρισθῆ ὅλην αὐτοῦ τὴν πανουργίαν εἰς τὸ νὰ μὲ καταπέσῃ, νὰ μὲ κήμη τὴν λείαν του, νὰ μὲ κήμη νὰ ὑποστῶ ζωὴν ἐξηυτελισμένην, οὐδόλως ἀξιοπρεπῆ. Ἄλλ' ἡ θυγάτηρ σας δὲν εἶνε ἐξ ἐκείνων τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι δέχονται ταῦτα. Θέλω μίαν τελείαν διάρρηξιν, ἀνεπανόρθωτον, ἀναγγελησομένην ἐπίσημως εἰς τὸν κόσμον... »

Τότε δ' ἡ μήτηρ της ἐγερθεῖσα καὶ πλησιάσασα αὐτὴν, τῆ εἶπε μελιχίως :

« Συγχώρησον, τέκνον μου, συγχώρησον. »

— Μάλιστα, εἶνε πολὺ εὐκολὸν νὰ λέγῃ τις τοῦτο, ὅταν ἔχει σύζυγον χρηστὸν καὶ εὐθὺν ὡς ὁ ἰδικὸς σου, ὅταν οὐδὲ γινώσκῃς ἄν ἔχει τοῦ ψεύδους καὶ τῆς προδοσίας, ἧτις ἐξυφαίνεται περίξ τοῦ ἄλλου... Εἶνε εἰς ὑποκριτῆς, σὰς λέγω... Οἱ λόγοι του εἶνε ὅλως ἀντίθετοι τῶν ἔργων του... Διπρόσωπος, ψευδολόγος... Ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῆς φυλῆς του... Ἄνθρωπος τῆς Μεσημβρίας ἐνὶ λόγῳ ! »

Καὶ ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς ὀργῆς της :

« Ἄλλως τε, τὸν ἐσυγχώρησα ἤδη ἀπαξ... »

Μάλιστα, δύο ἔτη μετὰ τὸν γάμον μας... Δὲν σὰς τὸ εἶπα, δὲν τὸ εἶπα εἰς οὐδένα... Τότε δὲν συγκατένευσα νὰ μείνω μαζῆ του εἰμὴ ἀφοῦ ὠρκίσθη... Ἄλλ' ἐξηκολούθησε τὸν αὐτὸν βίον... Τώρα τὸ πᾶν ἐτελείωσε... εἶνε ἀργὰ πλέον. »

Ὁ πατὴρ της δὲν ἀντεῖπέ τι πλέον, ἠγέρθη βραδέως καὶ ἐπλησίασε τὴν σύζυγόν του. Ἐπηκολούθησε διάλογος χαμηλῆ τῆ φωνῆς : « Πρέπει νὰ τῆς τὸ εἶπῃς, ναί, ναί. Θέλω νὰ τῆς τὸ εἶπῃς... » Καὶ γωρὶς οὐδὲ λέξιν ἐπὶ πλέον νὰ προσθέσῃ ὁ κ. Λέ Κεσονὰ ἐξῆλθε καὶ μακρόθεν ἀντήχησε τὸ σταθερὸν βῆμά του.

« Ἐλα ἐδῶ... » εἶπεν ἡ μήτηρ εἰς τὴν θυγατέρα της. Πλησιέστερα, πλησιέστερα ἀκόμη... « Οὐδέποτε θὰ ἀπετόλμα νὰ εἶπῃ ὅ,τι ἐμελλε νὰ εἶπῃ ὑψηλοφώνως... Καὶ ἤδη ἀκόμη, τὸσον πλησίον, καρδία πρὸς καρδίαν, ἐδίσταζεν ἔτι. Ἐπὶ τέλους τῷ λέγει : « Ἀκουσον, τὸ θέλει ἐκεῖνος... Τὸ ἀπαιτεῖ νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ἡ τύχη σου εἶνε ὁμοία πρὸς τὴν τῶν λοιπῶν γυναικῶν καὶ ὅτι οὔτε ἐγὼ δὲν ἠδυνήθην νὰ τὴν διαφύγω. »

Ἡ Ροζαλία ἔμεινεν ἐπτοημένη ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης, ἦν ἀπὸ τῶν πρώτων ἐμάντευσε λόγων, ἐνῶ μία προσφιλῆς γηραιὰ φωνὴ, συγκεκινιμένη καὶ ὡσεὶ δακρύουσα μὸλις ἀφηγεῖτο λυπηρὰν τινα, πολὺ λυπηρὰν, ἱστορίαν, καθ' ὅλα ὁμοίαν τῇ ἰδικῇ της, τὴν προδοσίαν τοῦ συζύγου της κατὰ τὰ πρῶτα τοῦ γάμου της ἔτη, ὡσεὶ τὸ σύμβολον τῶν δυστυχῶν τούτων ὄντων εἶνε ἀπρόδωσόν με, ἄλλως θὰ σὲ προδώσω. »

— ὦ, ἀρκεῖ, ἀρκεῖ, μῆτέρ μου, μὲ καταθλίβεις...

Ὁ πατὴρ της, ὃν ἐθαύμαζε, ὃν ἐθεώρει ἀνώτερον παντὸς ἄλλου, ὁ δέκατος ; καὶ εὐθὺς ἄρχων !... Ἀλλὰ τί λοιπὸν εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνδρες ; Εἰς τὸν βορρᾶν, εἰς τὴν μεσημβρίαν, ὅλοι ὁμοιοί, ὅλοι ἄπιστοι καὶ ἐπίορκοι... Αὐτῆ, ἡ ὁποία δὲν ἐκλαυσε, διὰ τὴν προδοσίαν τοῦ συζύγου, ἡσθάνθη ἄφθονα θερμὰ δάκρυα ἀναβλύζοντα ἐπὶ τῇ ταπεινώσει τοῦ πατρός. Καὶ ἐσκέφθησαν νὰ τῷ ἐκμυστηρευθῶσι, τοῦτο ἵνα τὴν κάμψωσι !...

Ὅχι, χιλιᾶκις ὄχι, οὐδέποτε θὰ ἐσυγχώρει. Ἄ ! αὐτὸ λοιπὸν εἶνε τὸ συνοικέσιον ! Ὁνειδὸς λοιπὸν καὶ περιφρόνησις ἐπ' αὐτό !

Ἡ μήτηρ ἔλαβε αὐτὴν ἐν ταῖς ἀγκάλαις της, σφίγγουσα αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας της καὶ προσπαθοῦσα νὰ κατευνάσῃ τὴν ἀναστατάωσιν τῆς νεαρᾶς καὶ εἰς τὰ καίρια τρωθείσης συνειδήσεως ταύτης. Ὁωπεύουσα δὲ τὴν κεφαλὴν των ὡς βρεφους τῆ ἔλεγε μελιχίως :

« Συγχωροῦσα αὐτόν... Ὅθι πράξις ὅ,τι ἐγὼ ἐπραξα... Εἶνε πεπρωμένον μας... Ἄ ! κατ' ἀρχὰς καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἡσθάνθην ἄφατον λύπην, καὶ ἀπεφάσισα νὰ ριφθῶ ἀπὸ τοῦ παραθύρου... Ἀλλὰ ἐσκέφθην τὸ τέκνον μου, τὸν μικρόν μου Ἄνδριαν, ὅστις ἦτο ἀκόμη βρέφος, ὅστις ἔπειτα ἀνεπτύχθη καὶ ὅστις τέλος ἀπέθανε ἀγαπῶν καὶ σεβόμενος τοὺς γονεῖς του... »

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

Ἐν τῷ καταστήματι τοῦ ἀεριοφώτος Ἀθηναίων ἀνασκαπτομένου κλιβάνου τινος ἀνευρέθη ὠραῖον ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον παριστάνον γυναῖκα φυσικοῦ μεγέθους, ὡς καὶ μία μαρμαρίνη κεφαλὴ.

— Εἰς τὰς ἐπὶ τοῦ οἰκοπέδου Σαπουνητῆς ἀνασκαφᾶς ἀνεκαλύφθησαν αἱ δύο πλευραὶ ἀρχαίου οἰκοδομήματος ἐξ ἀμμοκονίας κατεσκευασμένου. Εἰς τὸ βῆθος αὐτοῦ καὶ μεταξὺ τῶν τοίχων φαίνονται μεγάλα ἄρχαία ἀγγεῖα ἄτινα καὶ θὰ ἀνοιχθῶσιν. Ἐντός δὲ τοῦ οἰκοδομήματος φαίνονται τάφοι καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ἀρχαῖον φέρερ. Πολλοὺς τάφους ἠναγκάσθησαν νὰ τοὺς ἀφήσουν διότι ἀνέβρυσεν ἄφθονον ὕδωρ, ὅπερ μὲ ὅλα τὰ μέσα ἄτινα μετεχειρίσθησαν ἐσταθῆ ἀδύνατον νὰ τὸ περιορίσουν.

— Ὁ «Γάλλος Παρατηρητὴς» ἀγγέλλει ὅτι ἐν τῇ ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιγραφῶν ἀνεκοινώθη ὅτι ἐν Κερκύρᾳ ἐν τῷ γηπέδῳ, ἀνήκοντος εἰς τὸν κ. Καραπάναν ἀνευρέθη συλλογὴ μικρῶν ἀγαλμάτων γηίνων, ἄτινα, ἀναθήματα ὄντα, παριστῶσι τὴν θεᾶν Ἀρτέμιδα. Ἐκ τούτου δὲ εἰκάζεται ὅτι κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἐν οἷς ἀνευρέθησαν τὰ ἀναθήματα ταῦτα, θὰ ὑπῆρχε ναὸς τιμώμενος ἐπ' ὀνόματι τῆς εἰρημένης θεᾶς.